

Editorial

Ucenici ai lui Hristos

Evangelhia acestei Duminici ne înfățișează chemarea de către Iisus a primilor Săi ucenici. Atât Evangelistul Matei, cât și Marcu (se aseamănă foarte mult cu textul de la Matei) ne vorbesc de chemarea a două perechi de frați: Petru și Andrei, fratele lui, Iacov al lui Zevedeu și Ioan, fratele lui. Sf. Evangheliști ne spun că toți patru erau pescari și că Iisus i-a aflat pe țărmul Mării Galileii. Pe primii doi i-a aflat aruncându-și mreaja în apă, iar pe ceilalți doi, dregându-și mrejele împreună cu tatăl lor, Zevedeu.

Iisus i-a chemat să-L urmeze, cu cuvintele: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”. Petru și Andrei au lăsat mrejele și au plecat după El, iar Ioan și Iacov au lăsat mrejele, corabia și pe tatăl lor, Zevedeu. Din cele relatate, ni se lasă impresia că, chiar de la prima întâlnire și fără nicio pregătire prealabilă, Iisus i-a chemat pe cei patru și că ei au răspuns spontan chemării Sale. E adevărat că în Sf. Evanghelie găsim astfel de chemări spontane, cu răspunsuri tot atât de spontane. Așa a fost, de pildă, chemarea și răspunsul lui Matei, fostul vameș sau chemarea și răspunsul lui Zahariu, deși el n-a fost unul dintre cei doisprezece.

Sf. Evangelist Luca pune chemarea primilor Apostoli în urma unei pescuii minunate (Lc 5, 1-11). O astfel de chemare, așa cum se prezintă la Luca, se explică mai bine din punct de vedere psihologic dacă ea a avut loc în urma unei minuni asupra naturii. Marea Galileii era săracă în peș-

te, așa cum este și astăzi, și toți pescarii știau și știu lucrul acesta. Ori, o pescuire atât de bogată încât „li se rupeau mrejele” (Lc. 5, 6) putea să-i determine la o astfel de ascultare necondiționată și totală a chemării lui Iisus.

Sf. Andrei va rămâne în Tradiția Bisericii cu supranumele de „cel întâi chemat” (Protoklitos). Cât de minunată a putut fi această întâlnire! Cu câtă uimire și cu cât de negrăită bucurie Îl va fi

descoperit, la rândul lor, pe Mielul lui Dumnezeu! Aflându-L pe Mântuitorul, imediat L-au vestit altora. În primul rând, L-au vestit celor din familia lor. Sf. Ioan Teologul ne spune: „Acesta (Andrei) a găsit întâi pe Simon, fratele său, și i-a zis: Am găsit pe Mesia (care se tâlcuiește Hristos). Și l-a adus la Iisus. Iisus, privind la el, i-a zis: Tu ești Simon, fiul lui Iona, tu te vei numi Chefa, ce se tâlcuiește Petru” (Ioan 1, 41-42). Indiferent cum este descris acest episod al chemării Apostolilor de cei patru Evangheliști, trebuie să discernem din el accentul de o mare valoare teologică.

La Matei trebuie să reținem spontaneitatea răspunsului atunci când ești chemat de Dumnezeu. Marcu vorbește foarte bine de faptul că Iisus i-a chemat să devină „pescari de oameni”, ceea ce va defini mai târziu activitatea misionară pe care o vor desfășura Apostolii. Luca și Ioan vor-

(continuare în pagina 2)

Cuprins

Despre grija de căpetenie!	2
Sfântul Mucenic Epictet preotul și Astion monahul	4
Duminica a IV-a după Rusalii	5
Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul	7
Duminica a V-a după Rusalii	10
Sfântul Pantelimon	11
Răzvrătirea lighioanelor	12

Despre grija de căpetenie!

Sfânta Evanghelie de astăzi ne pune înaintea cuvintelor Mântuitorului ca în fața unui examen, în care trebuie să ne oglindim fiecare cu conștiința noastră, nu atât prin cuvintele noastre ci mai ales prin viața noastră, pentru că până la urmă măsura credinței noastre este măsura vieții pe care o trăim. Aceste cuvinte ne întrebă pe noi de partea cui suntem, cui slujim, în cine credem? Credeți că v-am creat? Credeți că vă sunt Tată? Credeți că vă port de grijă? Și pentru a ne arăta purtarea Sa de grijă, ne dă două exemple, zicând: „Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu secără, nici nu adună în jitnițe, și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele? Și cine dintre voi, îngrijindu-se poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc. Și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?”

Deci nu este de ajuns să crezi doar că Dumnezeu există, dacă nu crezi că Dumnezeu îți poartă de grijă, ca și cum după ce Dumnezeu a creat lumea, a dat legi după care ea se conduce singură, ne-a abandonat, S-a retras din creație, lăsându-ne să ne descurcăm singuri, ceea ce din punct de vedere teologic este o erezie, o învățătură greșită, care nu are nimic comun cu o credință adevărată. Purtarea de grijă pe care Dumnezeu o are față de noi se numește pronie divină sau providență dumnezeiască, care are o importanță deosebită pentru a înțelege că Dumnezeu ne iubește, și din această iubire a Sa a trimis pe Fiul Său să ne scoată din robia păcatului și a morții, mai ales în zilele noastre când privind la mersul lumii putem constata cu ușurință că oamenii s-au răzvrătit împotriva Lui și a legilor pe care Dumnezeu le-a dat. Ori dacă El nu ar corecta și nu ar îndrepta pedagogic acest comportament al oamenilor, lumea ar deveni un haos de nedescris, și chiar de multe ori respectând libertatea dată creaturii, putem constata cu ușurință că unii chiar vor să creeze acest haos.

Unii oameni chiar au ajuns să-și piardă credința sau să se îndoiască de existența lui Dum-

Ucenici ai lui Hristos

(urmăre din pagina 1)

besc de anumite precedente care ar fi determinat urmarea imediată. Dacă vom citi cum este continuată această pericopă evanghelică de la Matei, putem trage și alte concluzii cu privire la activitatea lui Iisus. La Mt. 4, 23-25, este vorba de chemarea multor ucenici, deoarece Domnul străbate „toată Galileea” și vestea despre El ajunge în toată Siria. Peste tot, Mântuitorul își desfășoară activitatea mesianică prin cuvânt („propovăduind Evanghelia împărăției”, v. 23) și prin faptă (adică prin minuni).

Chemarea este adresată astfel tuturor. Răspunsul lor apare imediat: „Au mers după El” din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan (v. 25). Numai citind și aceste versete, putem înțelege că Sf. Evanghelist Matei vrea să scoată în evidență nu doar momentul de atunci al chemării, căci el nu face istorie, ci prin acest moment vrea să ne cheme și pe noi, cei de astăzi. Iisus de atunci este Același cu Hristos Cel preamărit de-a dreapta Tatălui. „Iisus Hristos, ieri, azi și în veci este Același” (Evr. 13, 8).

Cu aceeași putere, El ne cheamă și pe noi astăzi. Singurul răspuns adecvat este urmarea Lui imediată. Dar, oare, mai suntem noi astăzi capabili să auzim chemarea lui Iisus și să devenim ucenici ai Săi?

Pr. Tănăsie Marius-Olivian

(predică la Duminica a II-a după Rusalii,

a Sf. Români, Sf. Ev. 4, 18-23,

Chemarea primilor Apostoli, 4 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Fondator: Prof. Coană Mihai-Ionuț,
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

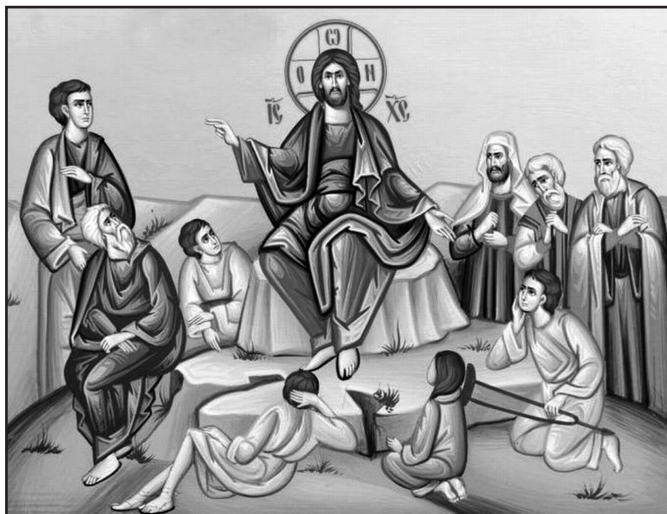
- Prof. Coană Mihai-Ionuț
- Pr. Tănăsie Marius-Olivian
- Pr. Prof. Ionașcu Gheorghe
- Pr. Prof. Păunescu Anghel-Nicolae
- Prof. Popescu I. Ionuț-Cătălin
- Groza Dumitra
- Buțu Monica și Radu
- Șomănescu Mihai
- Grigoriu Tiberiu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

nezeu, văzând în jurul lor aceste lucruri care de multe ori depășesc posibilitatea noastră de înțelegere și îți pun credința la încercare, unii chiar ajungând să considere că unor oameni care nu țin seama de Dumnezeu, le-ar merge mai bine decât celor credincioși. Răspunsul la aceste frământări ale cugetului omenesc le găsim în Sfânta Evanghelie de astăzi, ca de altfel în întreaga Scriptură inspirată de Dumnezeu care arată că El ne-a dat o destinație de care noi nu ținem seama, iar El trebuie să intervină să corecteze această nebie a omului care intervine împotriva legilor firești sădite de Dumnezeu în făptura Sa. Nimic din ce a lăsat Dum-

nezeu nu ne convine și noi strâmbăm această rânduială lăsată de El, vrem să fie ploaie când considerăm noi și să o împrăștiem când zicem noi că nu avem nevoie, ori aceasta este răzvrătire împotriva Lui, ca și cum noi am zice că nu avem nevoie de Tine, ne descurcăm și singuri.

Ori tot Dumnezeu milostivindu-Se de noi, ne trimite ajutorul Său, și de aceea noi să credem că nimic nu este lăsat la voia întâmplării, că așa ne spune Dumnezeu, ori cuvântul Lui este adevărat și veșnic. „Au nu se vând două vrăbii pe un ban? Și nici una din ele nu va cădea pe pământ fără știrea Tatălui vostru. La voi însă și perii capului, toți sunt numărați. Așadar nu vă temeți; voi sunteți cu mult mai de preț decât păsările” (Mt. 10, 29-31). Atunci când Dumnezeu trimite un suflet și dă viață, El are un plan cu făptura aceea și îi poartă de grijă, și nu se joacă cu viața cuiva, așa cum o facem noi, când ne punem în locul lui Dumnezeu și dispunem de viața copiilor nevinovați, împotrivindu-ne lucrării și planului lui Dumnezeu. Dumnezeu dă viața și noi o luăm, pentru că noi ne facem planuri din care El lipsește,

și pentru că nu avem ochii curățiți să vedem lucrarea imediată a lui Dumnezeu (Dacă vei înțelege ce zice Scriptura, că „în tot pământul stăpânesc judecățile lui Dumnezeu” (Ps. XIV, 7), orice întâmplare ți se va face învățător spre cunoștința de Dumnezeu – spune Sf. Marcu Ascetul), în timp ce El așteaptă să conștientizăm răutatea noastră și să ne întoarcem de pe calea păcatului. „Domnul nu întârzie cu făgăduința Sa, după cum socotesc unii că e întârziere, ci îndelung rabdă pentru voi, nevrând să piară cineva, ci toți să vină la pocăință... Și îndelunga-răbdare a Domnului nostru socotiți-o drept mântuire, precum v-a scris și iubitul nostru frate Pavel după înțelepciunea dată lui, cum vorbește despre acestea, în toate epistolele sale, în care sunt unele lucruri cu anevoie de înțeles, pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc, ca și pe celelalte Scripturi, spre a lor pierzare” (II Ptr. 3, 9, 15-16).

Și dacă totuși este cineva care cu niciun chip nu se întoarce către Dumnezeu, nici când i-a fost bine, nici când a trecut prin încercări atunci să știm că judecata care-l așteaptă pe acel suflet va fi fără milă, după cum spune Sf. Marcu Ascetul: „Dacă cineva, păcătuiind în chip vădit și nepocăindu-se, n-a pățit nimic până la moarte, socotește că judecata lui va fi fără milă acolo”.

Desigur toate aceasta depind și de curăția ochiului lăuntric prin care noi vedem sau nu lucrările lui Dumnezeu, după cum se întâmplă și cu ochii trupești. Căci cel care stă în fum îi lăcrimează ochii, îl dor și nu vede nimic sau vede încețoșat în funcție de grosimea fumului, iar dacă iese la aer curat, la vreme senină sau se plimbă pe lângă izvoare de apă, atunci are ochii curați și veseli așa este și cu cel care umblă în fumul păcatelor lumii acesteia, întru beții, desfrânări și lăcomia iubirii de arginți atunci îi plâng ochii sufletului și suferă durere și orbire, de aceea Domnul nostru Iisus Hristos spune: „Luminătorul trupului este ochiul; dacă ochiul tău va fi curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar dacă ochiul tău va fi rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul, cu cât mai mult!”

Pr. Prof. Ionașcu Gheorghe

(predică la Duminica a III-a după Rusalii,

Despre grijile vieții,

Sf. Ev. Matei 6, 22-33, 11 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfântul Mucenic Epictet preotul și Astion monahul (8 iulie)**Dumitra
Groza**

Iubind acest credincios popor,
Bunul Dumnezeu a rânduit
Să ne trimită în ajutor,
Sfinți ce pentru Hristos s-au jertfit.

Unii s-au născut pe-acest pământ,
Iar alții venind de departe,
Dreapta credință-au susținut
Chiar și dincolo de moarte.

E-un lung șir al celor ce-au venit
Pe pământul nostru strămoșesc
Și Evanghelia-au propovăduit
Poporului vechi românesc,

Începând cu Apostolul Andrei,
Cel ce-n primul veac ne-a creștinat
Și mulți alții, necunoscuți,
Ce acest popor au luminat.

Cei mai vechi martiri atestați,
Din această mândră țară
De izvoarele hagiografice,
Se prăznuiesc în plină vară (8 iulie).

„Sfinții de la Halmyris”(Tulcea)
Stau mărturie de necontestat,
Că pentru dreapta credință,
Viața pentru Hristos și-au dat (+290).

Ei sunt cei mai vechi mucenici,
Ce sunt atestați documentar;
Sfântul Epictet preotul (64-67 ani)
Și Astion, ucenicul exemplar. (49 ani)

Originar din Răsărit (Asia Mică),
Epictet, de la bun început
În dreapta credință-a fost educat
Și-n familie creștină crescut.

Lăsând casa părintească,
Devreme părinții-a părăsit;
De tânăr s-a făcut monah
Și Domnului Hristos a slujit.

Pentru viața sa curată,
Că-n înfrânare a petrecut,
Încă din prima tinerețe
Sfânta Evanghelie-a cunoscut.

De tânăr a fost hirotonit
Ca preot în mănăstire,
Slujind cu râvnă și vrednicie
Luptând pentru mântuire.

Darul facerii de minuni
Prin rugăciune a primit;
Orbi, ologi, muți, demonizați
Prin smerenie a tămăduit.

Înțelesul Evangheliei
Cu pricepere a tâlcut,
Încât mulți păgâni din Frigia,
La dreapta credință-a convertit.

Printre cei ce s-au botezat
Se numără și-un tânăr frumos,
Astion, chipeș și educat,
Atras de-nvățătura lui Hristos.

Era nepotul unui senator,
(Iulian) și fiul unui magistrat,
Alexandru și Marcelina,(mama)
Ce la idoli s-au închinat.

Cunoscându-l pe Epictet,
Astion a rămas fascinat
De învățătura Domnului Hristos
Și cu bucurie, i s-a alăturat.

Urmând dascălului său,
Jugul cel bun al lui Hristos a luat,
Că făcându-se călugăr,
Bogăția pământească-a lăsat.

În aceeași mănăstire
Epictet și Astion au slujit,
Până când a început prigoana;
Ei, ținutul Frigiei au părăsit.

Într-o corabie s-au imbarcat
Și-n cetatea Halmyris au poposit;
În Scitia Minor (Dobrogea de azi)
Și aici, mulți păgâni au convertit.

Darul facerii de minuni,
Preotul Epictet a primit
Și prin puterea rugăciunii
Pe mulți bolnavi a tămăduit.

Au propovăduit cu mult curaj
Credința în Domnul Hristos
Explicând în chip minunat
Viața trăită spre-l sufletului folos.

Peste 1000 de păgâni,
Preotul Epictet a botezat
Și în dreapta credință trecând,
Viața veșnică și-au câștigat.

Mai târziu și tânărul Astion
De marele dar s-a-nvrednicit,
Prin rugăciunea sa smerită,
A vindecat, miraculos, un îndrăcit.

Iar pe unul ce căzuse
De la înălțime mare
L-a tămăduit în chip minunat,
Că rămăsese fără suflare.

În acel timp în cetate,
Comandantul Latronianus a sosit
Și despre cei doi sfinți străini,
Că sunt „vrăjitori” a auzit

Și că pe mulți închinători la idoli,
Prin învățătura lor au botezat
În numele Preasfintei Treimi,
Și, la cinstirea idolească-au renunțat.

La porunca lui Latronianus,
Au fost arestați și-ntemnițați;
Supuși fiind la chinuri grele,
Nu s-au lăsat descurajați.

Nu și-au făcut cunoscute
Rudele și nici originea lor;
Au recunoscut cu tărie
Credința în fața tuturor.

În timpul audierii lor,
Cei doi sfinți au mărturisit
Credința în Domnul Hristos
Și nicidecum nu au dosit.

Din cauza strălucirii feței lor
Comandantul abia-i putea vedea;
Că fiind ei atât de îmbunătățiți,
Fața lor puternic strălucea.

Chiar de i-au jupuit cu gheare
Metalice, au răbdat cu stoicism;
Înzestrați cu multă răbdare
De Domnul, au îndurat cu eroism.

A patra zi de tortură,
Vigilantius, unul din judecători,
Văzând tăria în credință
A celor doi mărturisitori,

S-a dus noaptea-n închisoare
Cu toată familia sa,
Recunoscând că sunt creștini
Și doresc a se boteza.

În a cincea zi de tortură,
Comandantul a poruncit
Ca rănilor să le fie frecate
Cu sare și-oțet, să-i usture înzecit.

Au fost supuși la alte chinuri,
Dar au rămas tot nevătămați;
Enervat peste măsură, comandantul
I-a lăsat 30 de zile nemâncați.

Și după această înfometare,
Epictet și Astion au ieșit biruitori,
N-au suferit nici în smoala încinsă,
Fiind de Duh Sfânt purtători.

A poruncit atunci tiranul,
Ca cei doi sfinți să fie decapitați;
Nici când au auzit verdictul,
Ei nu au fost înspăimântați.

Și-au încredințat viața
În mâinile lui Dumnezeu,
Căruia l-au slujit cu dragoste,
Credință și nădejde mereu.

Sfântul Epictet a dorit
Ca mai întâi să i se taie,
Capul ucenicului său iubit, (49ani)
Ca nu cumva să se sperie

Și, de frică și emoție,
Prin invidie diavolească,
Să-și piardă ce-a câștigat cu greu,
Adică, cununa mucenicească.

Epictet, punându-și capul sfânt
Pe pieptul ucenicului său,
S-a lăsat decapitat, încrezător,
Cu nădejde-n Dumnezeu. (67ani)

Din actul martiric reiese,
Că trupurile lor sfinte,
Erau albe ca zăpada,
Lăsându-i pe toți fără cuvinte

Și cei care de ele se atingeau
Primeau pe loc vindecare,
De orice boală suferau,
Spre a Domnului binecuvântare.

Sfintele lor Moaște albe
Și grabnic tămăduitoare,
Au fost luate de creștini
Și duse spre îngropare.

Împreună cu judecătorul Vigilantius,
Și ceilalți creștini Moaștele au pus,
Într-un loc cinstit și potrivit,
Iar sufletele-n Cer s-au dus.

După Edictul din Milan (din 313)
Trupurile au fost îngropate
În cripta Bazilicii Episcopale (Halmyris)
Și de Domnul binecuvântate.

Celorlalți creștini de-aici,
Ele au rămas necunoscute
Șaptesprezece veacuri, până când,
Domnul a voit să fie văzute.

În timpul martiriului, (în anul 290)
Cu voia Domnului S-a întâmplat,
Să fie prezent un cunoscut
Și pe părinții lui Astion au anunțat.

Alexandru și Marcelina
Cu prima corabie au plecat
Și-n cetatea Halmyris (Tulcea)
În scurt timp au debarcat.

În vis, Astion, pe Vigilantius,
Despre venirea lor l-a înștiințat;
Acesta, cu respect și considerație,
Pe părinții lui Astion a întâmpinat.

I-a găzduit și ospătat
Și cu tristețe le-a povestit
Despre martiriul și curajul
De care cei doi s-au învrednicit.

Cu credință, cei doi părinți,
Urmând exemplul fiului,
Au cerut să fie botezați,
Ascultând cuvântul Domnului.

În numele Preasfintei Treimi,
Episcopul de Tomis i-a botezat;
Evangelicus și, dreapta credință,
Cu dragoste și bucurie, i-a învățat.

Între anii 1981-2000, la Halmyris,
O echipă de arheologi au condus,
Cercetătorii Mihail Zahariade și soția
Și minunate vești au adus.

Primele semne ale criptei martirice,
Pe 15 august 2001 au apărut,
(Cu numele „martirii lui Hristos”
„Asto” „n”) prin care s-au cunoscut.

În prezent, Sfintele Moaște
În Mănăstirea Halmyris sunt păstrate,
Iar câteva sfinte pârțicele
La Constanța au fost lăsate.

Sfinții Epictet și Astion,
Constituie un reper luminos
La Gurile Dunării, în Tulcea,
A mărturisirii lui Hristos

Și-n Sfânta Mănăstire Halmyris,
Din Dunavățul de Jos (Murighiol), rămân
Peste multe veacuri, pilde vii,
Pentru credincioșii poporului român.

Sfintele lor Moaște de-aici,
Izvorăsc tămăduire
Celor ce cer ajutorul
Și luptă pentru mântuire.

Exemplul lor, și noi, să urmăm
Și-n dreaptă credință să trăim;
Să mergem pe drumul sfințeniei
Și viața veșnică să dobândim.

Să ne numărăm și noi
Printre „prieteniile lui Dumnezeu”
Să trecem cu răbdare prin nevoi,
Respectând învățătura Fiului Său.

Pe 8 iulie în fiecare an,
Noi, pe cei doi Sfinți Martiri prăznuim,
Pe Epictet preotul și Astion (monahul);
Noi, BOR (și romano-catolicii), îi sărbătorim.

Cu ale lor sfinte rugăciuni,
Cu toții să ne învrednicim,
Ca purtându-ne cu înțelepciune
Mântuirea să o dobândim!

Duminica a IV-a după Rusalii

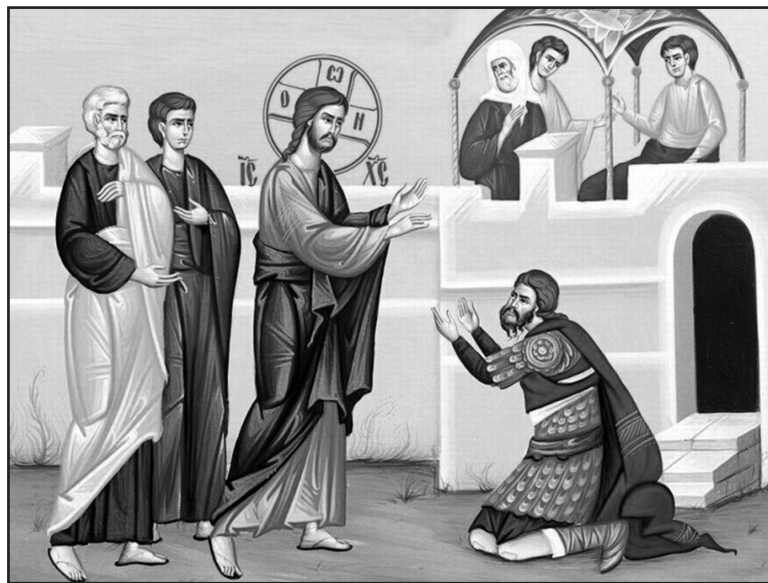
*La nimeni, în Israel, n-am găsit
atâta credință (Matei VIII, 10)*

În vremea Mântuitorului, Palestina se afla sub
stăpânire romană, căci romanii pătrunseseră
până acolo. Poporul iudeu se găsea sub stă-
pânire păgână, deloc comodă, de aproape 100

de ani – căci în anul 63 î. Hr. generalul Pompei
cucereste Palestina, favorizat de interminabilele
războaie fratricide iudaice. Pe vremea propo-
văduirii Mântuitorului, Țara Sfântă era condusă
de regi locali supuși întru totul Împăratului de la
Roma, care rânduise și prezență militară spre a
înăbuși orice tentativă de eliberare. Așa se ex-
plică existența unui sutaș sau centurion (coman-

dant peste 100 de ostași) în Capernaum, unde are loc minunea din Evanghelia de azi.

Sutașul roman din pericopa evanghelică era păgân, se închina la idoli, nu-L avea pe Dumnezeu cel adevărat. Dar între păgâni, ca și în ziua de astăzi, el era un om bun. Așa de bun, încât, se pare că îi ajutase pe evreii din Capernaum (aproape că finanțase tot) să-și construiască sinagoga, ceea ce azi înseamnă pentru noi biserica. Există atunci Templul la Ierusalim, iar în fiecare localitate exista o sinagogă, adică o încăpere, o clădire deosebită, unde evreii aduceau rugăciuni lui Dumnezeu. Pentru că acest centurion îi ajutase pe evrei să facă această si-

nagogă, spre deosebire de aproape toți romanii, acest sutaș era plăcut poporului, iar când sluga lui, ordonanța lui, s-a îmbolnăvit, a fost sfătuit să meargă la Mântuitorul Iisus Hristos și să-L ceară vindecarea acesteia. De obicei bisericile sunt făcute de mulți oameni, pentru că sunt clădiri mari, costisitoare. Comandantul nostru roman era și șef și ctitor de biserică. Putem să fim acestea?, întreba cândva Părintele Nicolae Tănase. Și tot cucernicia sa spunea: greu!

E greu să putem să fim ce-a fost el, șef peste o sută și poate și cu multă greutate, să putem fi ctitor de biserică. Altceva, însă, putem fi, din ce era el. Noi putem să îl imităm, să-l urmăm în ceea ce avea el calitativ în el. Putem să avem credința lui, putem să avem speranța lui, putem să avem iubirea pe care el a manifestat-o față de slugă și mai ales, putem să avem smerenia pe care el o avea.

Părintele Teofil Păraian de la Sâmbăta de Sus făcea următoarea comparație: *sutașul avea dragoste pentru slugă, își iubea sluga. Noi nu mai suntem în vremea cu slugi, noi suntem semenii.*

Înseamnă că el ne îndeamnă să avem iubire pentru semenii noștri. Ne putem asemăna cu el. A avut nădejde că sluga lui, rău bolnavă, se va vindeca. A avut dragoste și a pus cuvânt pentru ea. A avut această credință. Dar cea mai mare dintre cele patru este aceasta: era smerit. Ce zice? Doamne, zi numai cu cuvântul și sluga mea se va face sănătoasă. Și eu sunt șef și dacă-i zic unuia să se ducă, se duce; și dacă-i zic să vină, bine. Și Tu ești șef – o fi gândit el – și poți să alungi durerea, să alungi boala. De aceea, nu mai veni la mine acasă. Sunt om păcătos, nu mă închin Dumnezeului Celui adevărat. Știu asta, așa m-am născut eu, atâta pot să pricepe eu. Nu mai veni la mine acasă, zi numai cu cuvântul și se va face sluga mea sănătoasă. Față de aceste vorbe, Mântuitorul Hristos exclamă: „**Nici în Israel** – adică în poporul ales al lui Dumnezeu – **n-am întâlnit atâta credință!**”

Capitolul al VIII-lea din Sfânta Evanghelie după Matei, din care s-a citit azi episodul vindecării slugii sutașului, conține mai multe minuni, între care cele mai multe sunt tămăduiri.

Astfel, Mântuitorul vindecă un leproș, pe soacra lui Petru, doi demonizați și alți bolnavi, spre plinirea prorociei lui Isaia care zice: *Acesta neputințele noastre a luat și bolile noastre le-a purtat (Isaia LIII, 4)*. Ca și-n cazul altor vindecări, nu trebuie să vedem doar faptul izolat, ca pe o minune de moment: toate vindecările săvârșite de Mântuitorul prevestesc, de fapt, Marea Vindecare, adică *mântuirea neamului omenesc* (Pr. Prof. Vasile Gordon).

Mântuitorul n-a făcut vindecări numai pentru bolnavii din sânul poporului Israel, ci și din rândul altor neamuri. Avem ca exemplu pe fiica femeii cananiene (**Matei XX, 21-28**), sau chiar cazul prezent, slujitorul sutașului roman. Aceste fapte, alături de altele din Noul Testament, ne arată universalitatea mântuirii: nu doar poporul ales a fost chemat spre dobândirea împărăției cerurilor, ci toate neamurile, așa cum se înțelege și din cuvintele evanghelice ale pericopei de azi: *Mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov...* **Vor sta la masă**, adică, desigur, în împărăția cerurilor.

Mântuitorul vedea zi de zi, desigur, situația umilitoare la care conaționali Săi după trup erau supuși de jugul străin, cunoscând prea bine și așteptarea arzătoare a iudeilor în legătură cu venirea unui eliberator politic, bănuind de ei a fi chiar în persoana Lui. După logica omenească

că, ne-am fi așteptat ca El să reacționeze cam așa atunci când sutașul L-a rugat să-i vindece sluga: *Cum îndrăznești dumneata, un asupritor, să-mi ceri o favoare, atâta timp cât accepți să fii plătit ca să-Mi ții în jug poporul căruia aparțin?* Precum bine știm, nici vorbă de asemenea atitudine. Dimpotrivă, fără să-i pună vreo întrebare i-a spus simplu: *Venind, îl voi vindeca!* De ce? Pentru că El a procedat după logica Sa dumnezeiască, vrând să spună tuturor: N-am venit în lume ca un eliberator politic, ci ca un Mântuitor. ***N-am venit numai pentru poporul Israel, ci pentru întreg neamul omenesc. Cu puterea Mea dumnezeiască aș fi putut, desigur, să-i alung pe romani, dar n-am făcut-o, spre a-i face și pe ei părtași patimilor, morții și învierii Mele. Arma Mea nu a fost sabia, ci iubirea jertfelnică, iubire care, la urmă i-a cuprins și pe ei. Nu ostașii romani au răspândit, alături de apostolii Mei, Evanghelia în cele mai îndepărtate locuri?***... Și într-adevăr, cercetând istoria aflăm rolul ostașilor romani încreștinați la vestirea Evangheliei, fapt descris și în cunoscutele romane pioase ***Fabiola, Martorii Patimilor, Cămașa lui Hristos, Ben Hur, Quo Vadis*** etc.

Să ne amintim că și pe teritoriul Daciei, după cucerire, romanii au adus din Palestina Legiunea V-a Macedonica, instalată mai întâi în Dobrogea, apoi la Potaissa (Turda) în care au fost, desigur și mulți ostași încreștinați, care le vor fi vorbit strămoșilor noștri despre Iisus și Evanghelia Sa. Iată adâncul înțelepciunii lucrării Sale! Atitudinea Mântuitorului față de romani trebuie să fie o lecție și pentru noi vizavi de străinii care și-au găsit sălaș între granițele României: nu alungându-i sau arătându-le sabia (pistolul...), ci obligându-i, prin comportamentul nostru creștin, prin tact și înțelepciune, să respecte legea creștină și tradițiile noastre, chiar dacă ei nu sunt cu toții creștini.

Când Mântuitorul Hristos zice: *Vor veni unii de la Apus, alții de la Răsărit și vor sta la masă în Împărăția lui Dumnezeu*, El zice către evrei, gândindu-se la sutaș, care era păgân și nu știa și nu cunoștea Legea. Dar cuvintele Evangheliei sunt cuvintele vieții veșnice și înseamnă că ele au avut valoare atunci și au valoare și astăzi, numai că astăzi se referă la noi. Adică noi suntem fiii lui Dumnezeu, noi avem dreapta credință. Noi, slavă Domnului, am cunoscut adevărul. Noi suntem botezați. Noi ne-am lepădat în fața ușilor bisericii de satana și de lucrările lui. Noi împlinim Legea, încercăm să împlinim Legea. Care Lege? Legea pe care ne-a dat-o Domnul Dumnezeu. Dar vor veni alții și ne vor lua locurile noastre rânduite în Împărăția Cerurilor. Ați văzut că uneori vin străini la biserică. Habar n-au ce se citește, habar n-au, pentru că nu înțeleg limba noastră, nici n-au participat vreodată la vreo Liturghie de-a noastră. Și stau în biserică atât de atenți, încrămeniți! Iar noi...? De aceea se va lua Împărăția de la noi și se va da altora. Cui se va da? Nici nu știm! Personajul nostru din pericopă era un nemernic de păgân care făcea binele, dar nu făcea voia lui Dumnezeu. Și a zis Mântuitorul poporului Israel: ***Se va lua de la voi Împărăția pe care v-a promis-o Dumnezeu și se va da altora.*** Nu cumva noi suntem cei vizați în Evanghelia de astăzi? Nu cumva noi suntem aceia cărora ni se vor lua cele promise? De ce ni se vor lua? Pentru că nu le-am prețuit. Și vin alții care – cu puțină cunoștință, dar cu multă sinceritate a inimii, cu dragoste, cu nădejde, cu credință – vin și iau. Și poate că Dumnezeu dă acelora.

Pr. prof. Păunescu Anghel-Nicolae
(predică la Vindecarea slugii sutașului,
Sf. Ev. Matei 8, 5-13, 18 iulie)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul

„Cel ce a fost inger în trup, temeiul prorocilor, al doilea Înaintemergător al venirii lui Hristos, Ilie Măritul, care a trimis de sus lui Elisei dar, gonește bolile și pe cei leproși curățește. Pentru aceasta și celor ce-l cinstesc pe dânsul le izvorăște tăma-duiri” (Tropar).

Scrie Sfântul Apostol Pavel în Cartea sa către Evrei: „După ce Dumnezeu, odinioară, în multe rânduri și în multe chipuri a vorbit părinților noștri prin proroci, în zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit prin Fiul... Care este strălucirea slavei

și chipul ființei lui Dumnezeu” (Evrei 1, 1-3).

Profeții sau prorocii Vechiului Testament au fost cei mai de seama trimiși ai lui Dumnezeu și învățători ai poporului biblic, care au păstrat și au apărut credința într-un singur Dumnezeu, pregătind astfel calea pentru Testamentul cel Nou, adică pentru Iisus Hristos. Deci ei au avut două misiuni: pe de o parte, erau aceia prin care Dumnezeu își împărtășea voința Sa, iar pe de altă parte, ei predicau poporului israelitean întoarcerea la calea cea adevărată și vesteau venirea lui Mesia. Predica lor era însoțită de multe ori și de minuni.

Toți profeții au fost chemați la misiune direct de Dumnezeu. Ei făceau parte din diferite seminții ale lui Israel și din diferite pătri sociale. Sfânta Scriptură vorbește de un număr destul de mare de profeți. Șirul lor începe cu Moise și se sfârșește cu Sfântul Ioan Bote-zătorul. De obicei, ei se împart în două grupe. Din prima fac parte profeții care și-au scris cuvântările către popor, fiind numiți și profeți noi. Aceștia sunt în număr de 16, și anume: 4 profeți mari: Isaia, Ieremia, Iezechiel și Daniel, și 12 profeți mici: Osea, Ioil, Amos, Avdia, Iona, Miheia, Naum, Avacum, Sofonie, Agheu, Zaharia și Maleahi. Din a doua grupă fac parte profeții care nu și-au scris cuvântările, ei fiind, numiți și profeți vechi. Între ei se numără: Samuil, ultimul judecător, Gad, Natan (în vremea lui David), Ahia din Șilo (în vremea lui Solomon. Între aceștia din urmă, la loc de cinste se numără Sf. Proroc Ilie, originar din Tesba Galaadului.

Sfântul Proroc Ilie Tesviteanul se bucură de o popularitate și cinste deosebită în rândurile credincioșilor și Biserica noastră Ortodoxă i-a rânduit o zi de mare prăznuire pentru că virtuțile și faptele lui minunate strălucesc ca niște diademe scumpe peste veacuri și sunt pilde demne de urmat pentru noi. El a fost „om pământesc, cu slăbiciuni asemenea nouă” (Iacov V,17), însă a trăit ca un om ceresc, a fost un om al rugăciunii și al împlinirii voinței lui Dumnezeu, a avut o curăție sufletească asemenea îngerilor, o răbdare neclintită asemenea mucenicilor, o credință dreaptă și statornică asemenea apostolilor, un curaj uluitor în înfruntarea rătăcirilor idolatre și a nelegiuirilor de tot felul și o râvnă neistovită în slujirea lui Dumnezeu și a oamenilor. Sfânta noastră Biserică îl numește în cântările ei „îngerul Domnului care suflă cu râvnă dumnezeiască”, pentru că era însuflător de zel sfânt față de Dumnezeu, față de triumful adevărului dreptei credințe și față de împlinirea faptei de milostenie și de binefacere către semenii săi.

Activitatea lui profetică s-a desfășurat în secolul IX î.Hr., în vremea domniei regelui Ahab din

Samaria, fiind prezentată în două din cărțile Vechiului Testament: a treia a Regilor, cap. 17-19 și a patra a Regilor, cap. 1-2

Regele Ahab era un om plin de fărâdelegi și de păcate, după cum era și soția sa Isabela. Ei au părăsit închinarea către un singur Dumnezeu, ridicând temple și jertfelnice zeului Baal și zeiței Așera. Din pricina fărâdelegilor lor, prorocul Ilie le-a prevestit că Dumnezeu nu va mai da ploaie pe pământ.

El s-a retras apoi într-un loc ascuns, lângă pâraul Gherit, nu departe de Iordan. Acolo îi aduceau corbii pâine și carne în fiecare dimineață, iar apă bea din pârau. Secând pâraul din pricina

lipsei de ploaie, Domnul i-a poruncit să se îndrepte spre localitatea Sarepta, situată lângă orașul Sidon din Fenicia, căci poruncise unei femei văduve să-i dea de mâncare. Dar în casa acelei femei n-a găsit decât o mână de făină și puțin untdelemn, din care voia să facă o azimă pentru ea și pentru fiul ei și apoi să moară. Ilie o încurajează, spunându-i că Domnul a rânduit ca făina și untdelemnul ei să nu se sfârșească până când va da iar ploaie pe pământ. Și s-a întâmplat după cuvântul lui. Dar la scurtă vreme, s-a îmbolnăvit fiul acelei femei și a murit. El a fost înviat însă de Domnul, prin rugăciunea pro-

rocului Său Ilie.

În cel de al treilea an al acelei secete, Domnul i-a poruncit lui Ilie să se arate regelui Ahab. Făcând aceasta, prorocul i-a cerut lui Ahab să adune, pe muntele Cărmel, întreg poporul, împreună cu cei 450 de profeți ai zeului Baal și cu cei 400 de profeți ai zeiței Așera. După ce s-au adunat acolo, a cerut să i se dea doi viței, unul pentru preoții păgâni, iar altul pentru sine, ca să-i pregătească pentru jertfa, dar să nu pună foc pe ea, ei fiecare să cheme și să roage pe Dumnezeul lor să le aprindă jertfa. Preoții lui Baal au făcut după cuvântul lui Ilie, rugându-se îndelung zeilor lor, dar rugăciunea lor a rămas zadarnică. Înspre seară Ilie a luat 12 pietre din care-a făcut un jertfelnic, pe care a pus lemne, iar deasupra, vițelul cel tăiat. Apoi a rostit o rugăciune scurtă către

Dumnezeu; și a căzut foc de la Domnul, care a mistuit întreaga jertfă. Poporul, cunoscând acum care este adevăratul Dumnezeu, a ucis pe toți preoții lui Baal și, îndată după aceasta, Domnul a trimis ploaie pe pământ.

Din pricina uciderii preoților lui Baal, regele Ahab și soția sa au prins și mai multă ură împotriva lui Ilie, voind să-l ucidă. De aceea, el s-a retras în muntele Horeb, unde a locuit într-o peșteră. De acolo, Domnul l-a trimis să ungă proroc, în locul său, pe Elisei. Apoi l-a trimis să-l mustre pe Ahab pentru că rânduise, prin soția sa, uciderea unui locuitor cu numele Nabot, ca să-i răpească și să-i stăpânească o vie. Prorocul i-a prezis că pentru această fărădelege vor fi uciși atât el, cât și soția sa, lucru care s-a și întâmplat, curând.

La scurt timp după săvârșirea acestor fapte minunate, trecând împreună cu ucenicul său Elisei Iordanul, – pe care l-a despărțit în chip minunat în două cu mantia lui –, s-a îndreptat spre pustie. Dar „iată că pe neașteptate un car cu cai de foc a trecut printre ei și Ilie s-a suit la cer într-un vârtej de vânt” (IV Regi 2, 11). În timp ce era ridicat spre cer, i-a căzut mantia, care i-a rămas lui Elisei, despărțind și acesta cu ajutorul ei apele Iordanului. Elisei a continuat apoi lucrarea profetică a lui Ilie, fiind socotit de toți un urmaș al său.

După 900 de ani de la acest minunat fapt, Sfântul Proroc Ilie a mai fost văzut cu trupul pe pământ, tot în chip minunat, pe muntele Taborului, la Schimbarea la Față a Mântuitorului Hristos.

Spun Sfinții Evangheliști Matei, Marcu și Luca, în acest sens, că atunci când pe Tabor Domnul S-a arătat în slava Sa dumnezeiască, fața strălucindu-l ca soarele, iar veșmintele făcându-l-se albe ca lumina, „iată că Moise și Ilie se arată vorbind împreună cu Iisus”.

Activitatea Sfântului Proroc Ilie nu a fost încheiată și nici viața pământească sfârșită. Spune Sfântul Scriptură că înainte de a doua venire a Domnului, marele proroc va veni din nou pe pământ și va pregăti calea, gustând moartea trupească. Atunci va fi omorât prorocul de sabia lui Antihrist, împreună cu Enoh. Iată ce zice Domnul prin gura prorocului Maleahi: „Eu trimit pe Ilie prorocul înainte de a veni ziua Domnului cea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților către fii și inima fiilor către părinții lor, ca să nu mai vin să lovesc pământul cu prăpăd” (Mat. 3, 23-24).

Mântuitorul Hristos îi asigură pe Apostoli că această prorocie a lui Maleahi se va realiza întocmai. „Ilie, zice Domnul, vine într-adevăr și va

așeza la loc toate” (Matei 17, 11), când va fi „un cer nou și un pământ nou” (Apoc. 21, 1).

Ca „om al lui Dumnezeu” el este slujitor al rânduielii depline, în viața de acum și în ceea viitoare. Ascultarea cu care a răspuns acestei chemări cerești i-a dat și tăria de a înfrunta abaterea corbătoare de la dreapta credință, i-a dat puterea minunată a rugăciunii, jertfă bineprimită în rostul misiunii sale.

A-i săvârși prăznuirea înseamnă a avea în el un strălucit exemplu de credincioșie față de lege și popor, de neînstrăinare față de credință și neam, de râvnă pentru adevăr, toate roade ale vieții umane demne.

Cu această icoană în suflet, crește în noi ruga sfântă către Dumnezeu, după pilda marelui proroc. Este vie candela dreptei credințe. Duhul se înnoiește din tezaurul de simțuri pe care le naște dragostea față de Biserica străbună și față de glie.

Prăznuirea Sfântului Proroc Ilie nu constituie pentru noi cei de astăzi doar un prilej de comemorare și cinstire a unei personalități religioase care a strălucit pe firmamentul istoriei acum aproape trei mii de ani în urmă și a întors lumea de la rătăcire la adevărata credință. Sărbătoarea de astăzi ne îndeamnă pe toți să pășim pe urmele prorocului și să imităm faptele lui. „Chințența religiei”, spune Fericitul Augustin, „este ca să practicăm ceea ce sărbătorim și să facem din obiectul cultului nostru, regula vieții noastre”.

Din aceste motive, Biserica creștină îl prăznuiește în fiecare an la 20 iulie. Poporul nostru dreptcredincios l-a cinstit întotdeauna: prin slujbe, prin pictarea chipului său în biserici și pe icoane, prin numele său care este dat la botez unora dintre noi. Să-l rugăm și noi în această zi a prăznuirii lui, zicând: „O, prealuminate și preamărite prorocule al lui Dumnezeu Ilie, cel ce trimiți pe pământ ploile și seceta, belșugul și lipsa, ascultă această rugăciune, pe care cu evlavie o aducem, și, prin mijlocirea ta cea fierbinte către Domnul Dumnezeu, apără-ne de secetă, de foamete și de boli-le cele aducătoare de moarte, și dăruiește nouă bună întocmirea văzduhului și toată îmbelșugarea pământului, întărindu-ne în dreapta credință și viață curată, ca să ne învrednicim de fericirea raiului” (Condacul 13 din Acatistul său). Amin.

Pr. Nicola Alin-Constantin

Parohia Sf. Nicolae Comoșteni,

Protoieria Băilești, Dolj

(predică la 20 iulie, Sf. Ev. Luca 4, 22-30)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Duminica a V-a după Rusalii

„Văzându-L, L-au rugat să plece din hotarele lor” (Mt. 8, 34).

Ne aflăm în Duminica a V-a după Rusalii. Azi, la pericopa evanghelică am auzit că s-a citit despre vindecarea celor 2 demonizați din Gadara. Dacă duminica trecută, sutașul a crezut în puterea lui Dumnezeu, fără să vadă minunea pe care avea s-o facă Mântuitorul, azi am întâlnit ceva diametral opus. Deși Hristos face o nouă minune, Acesta ajunge să fie izgonit din locul unde săvârșise vindecarea respectivă. Acest fapt pare greu de înțeles. Atunci când un medic vindecă boala unui om, cu siguranță nu-l vom „invita” să plece din localitatea noastră. Însă, locuitorii cetății au fost deranjați de Hristos pentru că ei credeau că „din cauza” Lui le-ar fi murit turma de porci. Astfel, se pare că pentru acești locuitori lăcomia e mult mai importantă decât înșănătoșirea celorlalți oameni. Deși paznicii „au spus toate cele întâmplate cu demonizații” (v. 33), se pare că locuitorii cetății au „auzit” doar ce au vrut ei.

Incredibil ar fi și faptul că dacă oamenii din cetate nu credeau în puterea lui Hristos, demonii care îi stăpâneau pe demonizați aveau credință că Mântuitorul e Fiul lui Dumnezeu. Dovadă ne stă faptul că aceștia i se adresează în mod direct lui Hristos: „Ce ai cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu?” (v. 29). Și mai mult decât atât, aceștia credeau în judecata lui Dumnezeu deoarece, în continuare, îi zic lui Hristos: „Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?”. Însă, aceasta nu înseamnă că dacă avem doar credință formală e suficient. Aceștia, deși credeau, nu făceau nicio faptă bună. Chiar și în mândria lor, aceștia nu puteau să nege ceea ce era evident că Dumnezeu există și că Acesta e Judecătorul cel Drept.

Oare nu suntem și noi tentați să fim la fel? Recunoaștem că Dumnezeu există. Știm că nimeni nu va scăpa de judecata lui Dumnezeu. Și totuși, trăim ca și cum aceste afirmații ar fi neadevărate. De ce oare? Pentru că ne lăsăm înșelați de cel rău. Acesta ne șoptește la ureche că Dumnezeu și lumea veșnică există, însă viclenia sa abia acum urmează. Ne zice că avem timp de Dumnezeu, Spovedanie, Sf. Împărtășanie, fapte bune etc. Într-un cuvânt, ne îndeamnă să amânăm pocăința.

E adevărat că primul om care a ajuns în Rai a fost un tâlhar care s-a pocăit în ultima clipă a vieții sale. Însă, problema e că deși știm sigur că urmează să murim într-o anumită zi, totuși, nu știm când se va întâmpla aceasta. Știrile sunt pline de oameni care mor în momente neașteptate, într-un accident, din cauza unui boli imprevizibile. Și aici nu ne referim doar la cei în vârstă. Chiar și tinerii sau copiii nu sunt feriți de moarte. Așa cum la școală, profesorul poate să ne asculte din lecția de azi la orice oră, fără să ne anunțe înainte, tot așa, oricând putem să ajungem la judecata lui Dumnezeu. Așa cum zicea părintele Arsenie Papacioc, „moartea nu vine să-i faci o cafea”. Adică, ea vine neinvitată și n-are timp să ne amâne trecerea în lumea cealaltă.

Aceasta se întâmplă pentru că, așa cum zicea marele istoric român, Nicolae Iorga, „în viață pierdem ani, iar la moarte cerșim o clipă”. Și, din păcate, așa e. Când știm că urmează să dăm o lucrare la școală, spunem că avem destul timp. Însă, înainte de a fi evaluați, ne-am dori să putem să mai repetăm măcar câteva momente materia. E adevărat că există oameni care trăiesc chiar și peste o 100 de ani, însă nimeni nu poate să ne garanteze nici măcar ziua de mâine. Corect afirma Sf. Grigorie Teologul că „facem o mare greșeală pentru că dăm prezentul diavolului și viitorul lui Dumnezeu”. De fapt, celui rău îi oferim ceva foarte real (prezentul), iar lui Dumnezeu ceva ce nu e sigur (viitorul). De fapt, și aceia care voiau să-L izgonească pe Hristos din cetatea lor, aveau și ei o „credință” foarte puternică în importanța vieții acesteia trecătoare, în detrimentul celei veșnice. Să nu uităm că acum 2 săptămâni am vorbit despre grijile vieții. E normal să purtăm grijă de viața noastră, neașteptând să ne pice totul din cer. La fel de adevărat e și faptul că nu trebuie să ne îngrijorăm peste măsură. Din această cauză apare stresul, care cauzează numeroase alte boli. Evident că și diversele vicii pot să ne afecteze în mod grav sănătatea noastră. Ne facem probleme imagine prin stres.

Să nu punem pe primul loc viața aceasta, chiar dacă existența acesteia e mult mai evidentă decât cea veșnică. Să nu alergăm după lucruri efemere, renunțând la cele veșnice. Chiar și la televizor, vedem cum și bogații mor. Nici măcar averea nu-i scapă de moarte. După aceea, lumea uită de ei. Să nu ne impunem ca unic scop al vieții noastre să călătorim în cât mai multe locuri din lumea aceasta vremelnică. Și să căutăm să obținem „biletul” care ne permite să luăm „avionul” care duce către Rai. Pentru aceasta, nu contează luxul în care trăim, ci faptele bune pe care le facem. Așa cum se zice într-un proverb: „cine pe săraci ajută, pe Dumnezeu împrumută”. Așa cum o carte n-o citim doar pentru că are o copertă frumoasă, ci pentru conținutul ei, la fel, să privim numai aspectele exterioare ale vieții, ci să privim lucrurile mai în profunzime. Să-i ajutăm pe cei săraci, ținând seama că Mântuitorul ne-a zis că „întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut (Mt. 25, 40)”.

Evident că Dumnezeu nu vine în mod fizic în fața ochilor noștri, pentru că e infinit și necuprins. Săracul pe care îl ajutăm e cel prin intermediul căruia Dumnezeu pătrunde în inimile noastre și trebuie să fim atenți pe cine ajutăm. Căci una e a ajuta un sărac neputincios și bătrân și alta e să încurajăm lenea și nemunca tinerilor și a celor ce ar putea să muncească.

Aceasta nu înseamnă că nu putem să-i ajutăm cu un ban pe cei săraci. Să nu uităm că femeia văduvă „din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, toată avuția sa” (Mr. 12, 44).

La fel și noi să renunțăm la ce avem de prisos. Sunt oameni care n-au cu ce se hrăni sau cu ce să-și trateze afecțiunile. Chiar dacă, evident, nu-i putem ajuta pe toți săracii și bolnavii din lumea aceasta, cu siguranță ne putem ruga pentru sănătatea și mântuirea tuturor oamenilor.

Sfântul Pantelimon

Purtătorule de chinuri, Sfinte și Tămăduitorule Pantelimon, roagă pe Milostivul Dumnezeu să dea iertare de greșeli sufletelor noastre! (Tropar)

Domnul nostru Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, Care a dat dar și putere ucenicilor Săi de a vindeca tot felul de boli, de a învia și mântui sufletele oamenilor, a dat un dar ca acesta și multor sfinți, martiri și ierarhi. Unul dintre cei mai vestiți sfinți tămăduitori fără de plată ai bolnavilor a fost și Sfântul Mare Mucenic Pantelimon, pe care Sfânta noastră Biserică îl prăznuiește la 27 iulie.

Acest mare mucenic și plăcut al lui Dumnezeu a trăit pe vremea păgânilor împărați Maximilian și Dioclețian. Pe acea vreme în imperiul roman era o mare persecuție contra creștinilor care mărturiseau pe adevăratul Dumnezeu. Sfântul Mucenic Pantelimon a fost din cetatea Nicomidiei, care se afla în părțile Bitiniei. Tatăl său era păgân, slujind idolilor, iar mama sa, Euvula, era creștină. Ea a învățat de la strămoșii ei sfânta credință, slujind cu mare evlavie lui Hristos.

Să împlinim toate poruncile divine. Așa să ne ajute Dumnezeu. Amin.

Prof. Popescu I. Ionuț-Cătălin

(reflecție la Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei, Sf. Ev. Matei 8, 28-34, 25 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Din naștere mucenicul se numea Pantoleon, care înseamnă cu totul leu, ca cel ce era să fie viteaz asemenea leului și neînfricat mărturisitor al lui Dumnezeu. Fiind încă mic, mama sa îl creștea în credința creștină și îl învăța să cunoască pe adevăratul Dumnezeu, Care este în ceruri, pe Domnul nostru Iisus Hristos.

Copilul lua aminte la învățătura mamei sale și începuse a cunoaște în parte, pe cât putea înțelege, dreapta credință. Dar o durere mare a venit asupra copilului Pantoleon. Mama lui cea bună, care îl învăța credința adevărată, a murit de tânără, rămânând copilul orfan. După moartea fericitei sale mame, copilul a început din neștiință a merge pe urmele tatălui său, care era închinător la idoli. Apoi tatăl l-a dat la școală, unde a învățat gramatica și filosofia cea dinafară. A învățat încă și meșteșugul doctoricesc, la un dascăl, anume Eufrosin, care era doctor renumit. Pe lângă aceasta, tânărul Pantoleon era și un bun vorbitor și cu chipul foarte frumos, din care pricină era iubit de toți. Datorită acestor calități a ajuns vestit până la împăratul Maximilian, care locuia atunci în Nicomidia și era mare dușman al creștinilor. Acest tiran împărat, la praznicul Nașterii lui Hristos, a ars în biserică 20.000 de creștini, pe care i-a făcut martiri împreună cu Sfântul Antim, episcopul Nicomidiei.

În vremea aceea era în Nicomidia un preot bătrân, numit Ermolae, care slujea pe ascuns de frica păgânilor, într-o casă mică și neștiută. Pe lângă aceasta trecea uneori și Pantoleon mergând către învățătorul său. Iar Ermolae, văzând pe tânărul Pantoleon trecând pe acolo, l-a rugat odată să intre înăuntru. Deci tânărul, fiind smerit și ascultător, a stat de vorbă cu preotul Ermolae, care l-a întrebat de neam, de credință și de părinți. Apoi i-a zis: „Dar tu, fiule, de ce parte a credinței voiești a fi? De credința tatălui sau a mamei tale?”. Tânărul a răspuns: „Mama mea, pe când trăia, mă învăța credința creștină. Însă tatăl meu, ca cel mai tare, mă silește la legile elinești, ca să intru în rândul ostașilor împăratului”.

Atunci Sfântul Ermolae, văzându-i sufletul curat, i-a zis: „Crede-mă pe mine, bunule tânăr, că învățăturile și meșteșugurile zeilor elini nu pot să-ți ajute ție și celorlalți oameni. Aceștia sunt idoli mincinoși și nu au nici o putere. Să știi că unul este adevăratul Dumnezeu, Iisus Hristos. El este bun și atotputernic, în Care de vei crede, apoi numai cu chemarea preasfântului Său nume vei putea tămădui toate bolile omenești. Acela a luminat orbi, a curățit leproși și morților le-a dat viață, iar pe demoni, care sunt cinstiți de către elini, i-a alungat dintre oameni numai cu cuvântul. Dar nu numai El, ci și hainele Lui erau dătătoare de tămăduiri. Pentru că o femeie, fiind bolnavă de curgerea sângelui de doisprezece ani, numai cât s-a atins de marginea hainelor Lui, îndată s-a tămăduit.

(continuare în pagina 12)

Sfântul Pantelimon

(urmare din pagina 11)

Dar cine poate să spună cu de-amănuntul toate lucrurile cele minunate pe care le-a făcut Domnul nostru Iisus Hristos? Că, precum nu este cu putință a număra stelele cerului, nisipul mării și picăturile de ploaie, tot așa nu putem număra nici minunile și facerile Lui de bine. El este acum ajutor robilor Săi, că mângâie pe cei mârniți, tămăduiește pe cei bolnavi, izbăvește pe cei din primejdii și scoate din răutățile potrivnicilor pe robii Săi, chiar și înainte de a se ruga ei. Le dă încă și slavă negrăită, desăvârșită și fără de sfârșit, întru împărăția cerului”.

Niște cuvinte ca acestea ascultându-le cu atenție Pantoleon, s-a rănit cu mintea și inima sa și apoi a zis către sfântul bătrân: „Eu, aceste cuvinte de multe ori le auzeam de la mama mea și am văzut-o adesea rugându-se și chemând pe Dumnezeu, de Care tu îmi vorbești”. Deci din acea zi Pantoleon trecea pe la bătrân și se îndulcea de vorbele lui cele insuflate de Dumnezeu și se povățuia spre cunoștința adevăratului Dumnezeu.

Iar odată, plecând de la dascălul său Eufrosin spre casă și abătându-se puțin din cale, Pantoleon a găsit un prunc mort, mușcat de viperă și, crezând în cuvintele lui Ermolae, s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: „Doamne,

lisuse Hristoase, măcar că sunt nevrednic a te chema pe Tine, însă de voiești să fii robul Tău, arată-Ți puterea Ta și înviază din morți pruncul acesta nevinovat, ucis de viperă”. În clipa aceea, pruncul s-a sculat viu de jos, iar vipera a murit. Văzând această minune, Pantoleon a mers la Sfântul Ermolae, dascălul său, și a cerut botezul. Deci, botezat fiind în numele Preasfintei Treimi, a primit numele de Pantelimon, care înseamnă cu totul milostiv.

Să ne rugăm și noi Sfântului Pantelimon, cu următoarele cuvinte: „Sfinte Mare Mucenice și tămăduitorule, Pantelimoane, ție îți vărsăm durerile noastre de multe feluri și tu fără întârziere, cu puterea ce o ai de la Dumnezeu, spre Care ne ești mijlocitor, auzind suspinuri înăbușite în noapte, în zi, în pat de suferință, în călătorii, fii celor ce se roagă ție, după nevoile fiecăruia: celor neliniștiți, liniștitor, celor asupriți apărător, celor în primejdii izbăvitor, celor învâluți în păcate scutitor, rățășilor îndrumător, bolnavilor deplin vindecător, orfanilor tată, văduvelor părinte, soților întăritor în căsnicie, celor porniți cu răutate împlânzitor și ne întărește în fața necazurilor, căci suntem slabi și istoviți, Sfinte, și astfel cu puterea ta, descătușați de amărăciunile noastre, să petrecem în mulțumire, cântând lui Dumnezeu: Aliluia!” Amin.

Prof. Coană Mihai-Ionuț

(reflecție la 27 iulie, Sf. Ev. Ioan 15, 17-27; 16, 1-2)

Sursă foto: cuvantul-ortodox.ro

Poezii pentru copii

Trei porci, o cârțiță, o vulpe, un lup, un urs și toate-acele
Nenumărate lighioane ce umplu fabulele mele
Jivine ce nu-mi vin în minte
Măgele, să le-nșir pe ac
Și despre care-am scris cuvinte
Ce numai cinste nu le fac,
S-au dus la împăratul lor
Și toate-n contra mea cu ură
(Pe câte-mi spune un cocor),
Jivinele s-au plâns în cor,
Vociferând înnebunite, cu spuma furiei la gură:

Măria-ta, e foarte trist:
O spunem ca lui Dumnezeu,
Că lași pe domnul fabulist
Să-și bată joc, de noi mereu!...
Suntem, pe drept, scandalizate,
Că, tot ce-i faptă ticăloasă și toate marile păcate,
Tot nouă ni le pune-n spate...
Am vrea mai bine să ne bată sau mai curând să ne sugrume,
Decât așa batjocorite să ne mai arătăm în lume!...

De-aceea te-am ruga, stăpâne, a zis un tigru cu mânăie
Să-mi dai îngăduire mie,
Să-l iau în ale mele gheare și-aici să-l sfășii într-o mie!...

-Ce iuți mai sunteți câte-odată, supușii mei, cu minți sărace!
Lăsați pe fabulist în pace
Și să-nțelegeți toți că astăzi când omul prin văzduhuri zboară,
Ca orice pasăre ușoară;
Când, hoinărind pe Himalaya sau prin Sahara cea pustie,
Ascultă marile concerte, pe căi de radiofonie;
Când fierbe apa-ntr-o clipită, fără tăciuni pe locul vetrii,

Răzvrătirea lighioanelor

Când raze tari și nevăzute,ucid la mii de kilometri;
Când unii tănuiesc cu morții, iar alții merg și mai departe,
Cercând să facă legătură cu cei de planeta Marte;
Într-un cuvânt, când orice țară, sau orișicare nație
E tot mai mândră, pe cât știu, de-a ei civilizație
Al vostru fabulist, desigur, civilizat fiind la fel-
Nu poate biciui mai tare, decât așa, cum face el:
Știind prea bine că noroiul păcatelor își trage seva
Din sufletul acelor care coboară din Adam și Eva,
Vă pune vouă azi în spate
Acea mocirlă de păcate
Ce nemaipomenit miroase
Că doar așa vor înțelege acei care-s de-un neam cu sine
Și n-or mai săvârși-nainte atâtea fapte ticăloase,
De care văd că, astădată, și porcilor le e rușine!...

Sursa: Vasile Militaru, **Fabule**, Ed. Lumină din Lumină, București, 2007

Sursă foto: dreamstime.com

